

Dubbel utgång ifrågasatt

Människan lever en gång och döms sedan till helvetet eller frikänns till ett liv med Gud i himlen. Detta är den klassiska kristna uppfattningen, som ifrågasätts av såväl ateister som kristna liberaler.

För en bibeltrogen protestant är Bibeln rättesnöret för lära och liv. Det verkar dock som om många moderna kristna läser Bibeln fragmentariskt och väljer ut det som passar med tidsandan. Det gäller inte minst hur vi hanterar Jesu samlade undervisning som finns nedtecknad i evangelierna. Jesus var bland annat en skarp domedags- och ”helvetespredikant” som varnade för syndens eviga konsekvenser. Hebreerbrevets författare säger att läran om en evig dom är en av kristna trons och Bibelns grundläggande läror (Hebr. 6:1–2).

Johannesevangeliet 3:16 säger: ”Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.” Bibelordet säger alltså att man kan gå förlorad, men att Guds erbjudande är det eviga livet. Jesus talade vid upprepade tillfällen om den dubbla utgången. Han talar i Matteus 13 om att kastas i den brinnande ugnen eller lysa som solen i Faderns rike. I Matteus 25 talar

Jesus i den välkända liknelsen om fåren och getterna om en dubbel utgång – evigt straff eller evigt liv. Innanför eller utanför – det är ord och inga visor från Jesus i hans allvarliga förkunnelse.

DU ÄR ANSVARIG FÖR DITT LIV!

Det är ett stort ansvar att vara människa. Vi är skapade till Guds avbild. Vi ska alla möta Jesus som domare efter vårt jordeliv. Vi ska alla stå till svars för hur vi har förvaltat vår korta stund på jorden. Det är förvånande att så få människor i dagens sekulariserade Sverige ens tänker på sådana saker. Att vi alla ska få möta Gud som domare en dag, det är en grundläggande kristen lära som den kristna kyrkan i sin helhet har undervisat om i tvåtusen år. Inte heller vi kristna kan undgå detta. Petrus skriver i Första Petrusbrevet 4:17 att domen börjar med oss kristna, med Guds hus. Paulus skriver i Andra Korintierbrevet 5:10: ”Ty vi måste alla träda fram inför Kristi domstol, för att var och en ska få igen vad han har gjort här i livet, gott eller ont.” Eftersom Bibeln säger att vi alla är syndare och har mist Guds härlighet, är vårt enda hopp Jesus och hans frälsande ställföreträdande strafflidande på korset. Vi

kan frikännas vid domen endast tack vare Jesus, och det han har gjort för oss.

KRISTEN FÖRKUNNELSE UNDER ATTACK

Varför har budskapet om domen och de eviga straffen tonats ner i förkunnelsen? En anledning är naturligtvis att vi lever i ett sekulärt och pluralistiskt samhälle där religiösa sanningsanspråk ifrågasätts. Går vi lite längre tillbaka i tiden kan vi konstatera att kristendomskritiken var intensiv. Inte minst den kristna förkunnelsen om helvetet attackerades. Det mest intensiva frontalangreppet var filosofiprofessorn Ingemar Hedenius bok från 1972 om helvetesläran.

Teologisk liberalisering har medfört att den skarpa förkunnelsen från och i den kristna kyrkan har tystnat. Den teologiska liberaliseringen som har pågått i mer än tvåhundra år innebär ett försök att anpassa kristen tro till tidsandan. Det som inte passar in i det sekulära moderna samhället slätas över, tonas ner eller tas bort. De första stegen i teologisk liberalisering innefattar att man tonar ner eller omtolkar den kristna läran om de eviga straffen. Syndens allvar tonas ner och då blir de eviga straffen orimliga, och korsets budskap urvattnas.

VI MÅSTE VÅGA PRATA OM DEN DUBBLA UTGÅNGEN!

En anledning till varför förkunnelsen på denna punkt har tystnat är brist på undervisning och reflektion kring de här svåra frågorna. Ämnet om domen, evigheten och eviga straff är utmanande och stötande för nutidsmänniskan. Det krävs en allsidig genomgång av de olika bibeltexterna för att skapa förståelse och en helhetssyn som förklarar syndens mörker, Guds rättfärdighet och rättvisa domar.

Kristen universalism innebär en tro på en Gud som är likgiltig inför ondskan.

Man måste också komma ihåg att frågorna om döden och evigheten är en stor utmaning för alla människor oavsett livsåskådning. Många religioner dömer människor till eviga straff och elände om man syndat mot religionens regler, det är inte någon unik kristen tanke. Alla religioner tror på någon form av fortsättning efter döden. Det unika med kristendomen är att Jesus har dött på korset för våra synder. Det finns en möjlighet att få nåd och förlåtelse, inte genom att Gud ser mellan fingrarna på våra synder, utan på grund av det ställföreträdande strafflidandet. Gud tog själv i Jesus Kristus på sig straffet för vår synd, han dog i vårt ställe.

ATEISTEN TROR ATT LIVET TAR SLUT ...

Den moderna ateismens svar på de här existentiella frågorna är att vi alla dör och upphör att existera. Vår stund på jorden är kort, och vi vet inte varför vi finns. Allt som finns kvar av oss är några benknotor vid en gravsten, i bästa fall. Efter 150–200 år är vi alla bortglömda, om vi nu inte har varit kungar eller har framtida släktingar som är aktiva släktforskare. Det verkar som om vissa teologiska liberaler ansluter sig till det ateistiska synsättet. Man uttrycker sig så vagt om livet efter döden att det är oklart om man tror på det. Men om bibeltexterna inte är auktoritativa så vet vi egentligen ingenting om livet bortom döden.

... OCH DETTA HAR PÅVERKAT VISSA TEOLOGER

Ett annat svar är att livet fortsätter för oss alla efter döden, men vi kommer alla till himlen (universalism). Ingen kan i slutän-

Frågorna om döden och evigheten är en stor utmaning för alla människor.

dan stå emot Guds kärlek, skriver den inflytelserike amerikanske författaren Rob Bell i sin berömda bok *Love wins*, som kom ut 2011, och som bör klassas som en sofistikerad variant av universalism. Alla blir frälsta till slut. Jonas Gardell är inne på samma tankegång i sin bok om Jesus. Gardell tror dock att det inte har någon betydelse vad vi tror eller hur vi har levt – vi kommer alla till Gud till slut, därför att han älskar oss. Missionsförbundets ledare för drygt hundra år sedan, E.J. Ekman, anslöt sig till universalismen men fick då sparken. Man bör dock påpeka att hans universalism låg betydligt närmare de bibliska texterna än vad Gardells och Bells versioner gör. Ekman trodde till exempel på domen, men såg den mer som ett reningsbad än ett evigt straff.

MEN HUR BLIR DET MED ANSVARET?

Universalismen och ateismen har ett gemensamt problem. Hur vi lever livet här och nu har enligt de här uppfattningarna inte någon betydelse för vårt liv bortom döden. Putin, Hitler och Stalin dör, och moder Teresa dör. Alla möter samma öde, det finns inte någon rättvisa till slut. Samma sak med universalismen. I Jonas Gardells himmel ska Jesu lärjungar sitta tillsammans med

Putin och Hitler. I Rob Bells himmel blir det också så. Det har ingen betydelse om man är gangster eller ängel här i livet, det blir samma utgång ändå. Detta är inte en kristen tanke.

Den klassiska kristna tron erkänner människan som ansvarig. Vi ska stå till svars för hur vi har levt. Hitler och Putin kommer – utan omvändelse – att möta de eviga straffen.

Vi kan med stor frimodighet predika hela evangeliet i dagens Sverige. Det innefattar Guds oändliga nåd och kärlek, korsets triumf, Jesu uppståndelse, och tron på en Gud som tar avstånd från synden och ondskan och dömer den. Gud har bestämt ett slutdatum för onskans härjningar, det är den eviga domen. Men han har också bestämt en evig härlighet för sina barn – kan det finnas ett bättre budskap att ge vidare?

Stefan Swärd

Pastor och författare, Stockholm

Författaren har skrivit en bok i ämnet: *Efter detta – om Guds kärlek och himmel och helvete*, 2011, som kan beställas på www.bvforlag.se